

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: I. G.
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne přezkum rozhodnutí 7. 5. 2018 OAM-146/LE-LE05-LE26-20177,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce podal u krajského soudu žalobu proti shora označenému rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se žalobci neuděluje.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

- 2. Žalobce namítl porušení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, § 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné

pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, v souvislosti s § 12, 14 a 14a zákona o azylu. Dále namítl porušení § 50 odst. 2, odst. 3 a odst. 4 správního řádu (žalovaný nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo), § 52 správního řádu (žalovaný neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci) a § 68 odst. 3 správního řádu (správní orgán v odůvodnění rozhodnutí neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu).

3. Žalobce uvedl, že byl v zemi svého původu politicky aktivní. Patřil k seskupení, které kritizovalo prezidenta Ghanské republiky. Obával se proto o svůj život, bylo mu vyhrožováno. Je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.
4. V replice k vyjádření žalovaného, doručené soudu dne 27. 8. 2018, žalobce nejprve reagoval na vyjádření žalovaného ze dne 10. 7. 2018, v němž žalovaný vyjádřil přesvědčení, že žaloba nesplňuje náležitosti podle § 71 odst. 1 zákona 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Poukázal v této souvislosti na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu a zdůraznil, že podaná žaloba obsahovala projednatelný žalobní bod (tvrzení o pronásledování a z toho plynoucích obavách o vlastní život). Pokud by soud býval měl za to, že žaloba nesplňuje zákonem požadované náležitosti, býval měl vyzvat žalobce k jejímu doplnění.
5. Žalobce dále rozvinul argumentaci týkající se tvrzeného pronásledování. Odkázal v tomto směru na svá vyjádření a tvrzení, uplatněná již v průběhu řízení před správním orgánem. Uvedl, že osoby spolupracující s vládou po něm aktivně pátraly, v důsledku čehož se musel skrývat a uprchnout ze země a přišel tak o rodinné a sociální vazby. Hrozba zatčení a fyzické likvidace je u něho natolik intenzivní, že odůvodňuje poskytnutí mezinárodní ochrany. Pokud žalovaný popírá, že by byl žalobce pronásledován, opírá tento závěr o zprávy, v nichž se státní složky distancují od činnosti tzv. vigilantistických skupin, z jejichž strany žalobci hrozí pronásledování. Není jasné, proč žalovaný přikládá pravdivostní hodnotu těmto zprávám, když je logické, že státní složky svou podporu těmto skupinám nebudou veřejně přiznávat a v tomto směru je tak třeba je vnímat kriticky. Těmito úvahami se žalovaný nezabýval, resp. je nepopsal v odůvodnění rozhodnutí, což jej činí nepřezkoumatelným. Zprávy předložené žalobcem, které dokumentují útoky vigilantistických skupin na opozičního aktivistu či na státní instituce, žalovaný dostatečně nezohlednil a namísto toho, aby se jimi důkladně zabýval, bagatelizuje je tvrzením, že nemají přímou souvislost s případem žalobce. Žalovaný měl věnovat větší úsilí zjištění informací o tom, jakým způsobem v zemi fungují bezpečnostní složky a zda jsou efektivně prošetřovány i případy tvrzeného pronásledování ze strany vrcholných politiků. Žalobce dále namítl, že žalovaný rezignoval na prospektivní rozhodování, tj. i když dospěl k závěru, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován, nezabýval se posouzením rizika možného pronásledování v budoucnu.
6. Žalobce dále namítl, že žalovaný, ač z jeho rozhodnutí vyplývá, že považuje výpověď žalobce za nevěrohodnou, nepoukazuje na žádné konkrétní rozpory v jeho výpovědi, pouze několikrát o určitých skutečnostech konstatuje, že snižují věrohodnost žalobce. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že žalovaný v jeho výpovědi účelově hledá jakékoliv skutečnosti, které by mohly podpořit závěr o nevěrohodnosti a tedy nedůvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž tak činí na základě vlastních domněnek a

spekulací, a nikoli na základě objektivně zjištěného skutkového stavu. V této souvislosti žalobce rovněž poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, mimo jiné také k otázce tzv. důkazního standardu přiměřené pravděpodobnosti, a poukázal na judikatorní závěr o povinnosti správního orgánu poskytnout žadateli o azyl možnost vysvětlení rozporů, které byly v jeho výpovědi zjištěny. Žalovaný této povinnosti dle přesvědčení žalobce nedostál a stejně tak nesprávně aplikoval test přiměřené pravděpodobnosti a nerespektoval zásadu „v pochybnostech ve prospěch žadatele“.

7. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí jako nezákonné zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

8. Žalovaný své vyjádření k žalobě omezil toliko na otázky procesní. Dle jeho přesvědčení žaloba nesplňovala formální náležitosti podle § 71 odst. 1 s. ř. s., neboť z ní nebylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Žalovaný proto navrhl, aby žaloba byla pro absenci zákonem vyžadovaných náležitostí odmítnuta.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud se předně zabýval formálními náležitostmi žaloby, konkrétně tím, zda splňuje náležitost podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy zda obsahuje žalobní body, z nichž by bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadený výrok rozhodnutí za nezákonný. Dospěl k závěru, že žaloba je věcně projednatelná, neboť žalobce se mimo obecných odkazů na ustanovení správního řádu, která měla být porušena, výslovně dovolával skutkového důvodu, spočívajícího v jeho pronásledování z politických důvodů v zemi původu. Nelze tak souhlasit s vyjádřením žalovaného, že žaloba neobsahuje uvedení konkrétních skutkových důvodů. Argumentaci obsaženou v replice žalobce k vyjádření žalovaného je třeba považovat za doplnění řádně uplatněného žalobního bodu, nikoliv za (opožděné) rozšíření žaloby o nové žalobní body. Krajský soud tedy přistoupil k věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobu shledal nedůvodnou.
10. Ze správního spisu krajský soud konstatuje, že žalobce přicestoval do ČR dne 25. 9. 2017 leteckou linkou z Istanbulu. Při kontrole v tranzitním prostoru se prokázal cestovním pasem Ghanské republiky znějícím na jméno E. Q. K. a povolením k pobytu Italské republiky, znějícím na stejné jméno. Odborným vyjádřením policejního orgánu však bylo prokázáno, že žalobce není oprávněným držitelem předložených dokladů. Dne 26. 9. 2017 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu.
11. K žádosti o mezinárodní ochranu žalobce sdělil, že se narodil ve městě G., regionu B. A. v G.. Je ghanské státní příslušnosti, národnosti Ašanti. Od r. 2010 je členem politické strany *National Democratic Congress* (NDC). Ghanu opustil dne 24. 9. 2017, kdy letecky odcestoval z Akkry do Prahy s mezipřistáním v tureckém Istanbulu. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že je členem politické strany a mluvil o nějakých věcech týkajících se prezidenta, potom jej začala hledat skupina lidí patřících k vládě; nemůže se proto vrátit do Ghany, jeho život je tam ohrožen.

12. Během pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce vysvětlil, jak si neoprávněně opatřil doklady, na základě nichž přicestoval do ČR. Popsal, kde pobýval po dobu přibližně jednoho měsíce, než mu byl vydán cestovní pas. Uvedl, že se bojí o svůj život z důvodu politického pronásledování. Politicky pronásledován má být proto, že je členem opoziční politické strany *National Democratic Congress* (NDC); jako člen této strany se v rozhlasovém vysílání kriticky vyjadřoval na adresu současného prezidenta Ghany. Vyjádření souviselo s aférou s kontaminovanými pohonnými hmotami. Žalobce několikrát zavolal do rozhlasu během vysílání diskusního pořadu, kam mohou volat posluchači, a uváděl informace související s případem kontaminovaných pohonných hmot, dle kterých měl případ politický podtext. Tyto informace získal od politické strany, jejímž je členem. Informace se následně dostaly do zpravodajství a vláda začala pronásledovat členy opoziční NDC. V Ghaně je běžnou praxí, že když se někdo vyjadřuje ve sdělovacích prostředcích kriticky vůči vládě, stane se terčem pronásledování; ne však přímo ze strany vlády, ale ze strany skupin, které jsou na vládu napojené. Na policii se nemohl obrátit, neboť na ni se nelze spolehnout. Jeho totožnost byla známá, protože volající do rozhlasového pořadu se vždy představují. Žalobce má ambici stát se politikem, proto se již od střední školy zajímá o politický život, diskutuje veřejně o různých tématech. Je členem strany NDC od r. 2010, vlastní členský průkaz, který u sebe nemá, může jej ale vytisknout z počítače. V rámci strany zastává pozici místního komunikátora – probírá s lidmi různá témata dle zadání strany. Žalobce popsal způsob, jakým vstoupil do strany, jak vypadá členský průkaz strany, a v obecných rysech popsal politický program strany. Poslední parlamentní volby byly v r. 2016, do té doby byla NDC vládní stranou. Skupina, která měla žalobce pronásledovat, se nazývá *Invisible Forces* (Neviditelné jednotky). Skupina je složena z členů vládní strany *National Patriotic Party* (NPP). Tato skupina a jiné jí podobné fyzicky pronásledují lidi, vystupují vůči nim násilně. Žalobce uvedl, že skupina jej telefonicky kontaktovala s tím, že jej navštíví. Z doplňujících otázek žalovaného však vyplynulo, že telefonický kontakt nesměřoval přímo k žalobci, nýbrž že někdo z členů skupiny zavolal do vysílání rozhlasové stanice.
13. Po seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí žalobce požádal o poskytnutí lhůty k předložení dalších důkazů. Tato lhůta mu byla žalovaným poskytnuta. Žalobce následně poskytl žalovanému jako důkazy internetové články, dokumentující existenci a činnosti tzv. vigilantistických skupin v Ghaně (*Invincible Forces*, *Delta Force*, *Invisible Forces*).
14. Mezinárodní ochranu lze poskytnout buď ve formě azylu, nebo doplňkové ochrany. Důvody pro poskytnutí první ze zmíněných forem mezinárodní ochrany jsou stanoveny především v § 12 zákona o azylu, podle nějž se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
15. Žalobce ve vztahu k § 12 zákona o azylu tvrdil, že je pronásledován coby člen opoziční politické strany za veřejně projevenou kritiku prezidenta. Pronásledování mělo spočívat v tom, že mu mělo být členem vigilantistické skupiny *Invisible Forces*, která má být

napojena na vládnoucí politickou stranu *National Patriotic Party* (NPP), vyhrožováno blíže nespecifikovanými „nepříjemnostmi“. Důvodem k tomuto vyhrožování mělo být, že se v rámci rozhlasového pořadu, kam zavolal jako posluchač, veřejně vyjadřoval o údajném politickém podtextu kauzy s kontaminovanými pohonnými hmotami.

16. Krajský soud je toho názoru, že žalobcem uváděné skutečnosti neumožňují učinit závěr, že byl v zemi svého původu pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, případně že mu zde pronásledování pro zastávání určitých politických názorů v budoucnu hrozí.
17. Žalobce ve své výpovědi (srov. č. 1. 34 správního spisu) uvedl, že někdo z členů vigilantistické skupiny *Invisible Forces* mu zavolal a řekl, že jej navštíví. K doplňujícím otázkám žalovaného však žalobce upřesnil, že telefonát nesměřoval přímo jemu, nýbrž do rozhlasové stanice. Lze tedy mít důvodné pochybnosti o tom, do jaké míry bylo případné varování určeno konkrétně žalobci. Spíše se jeví jako pravděpodobné, že šlo o snahu zastrašit blíže neurčenou skupinu kritiků vládnoucí strany, nikoliv přímo žalobce. Žádným jiným akcím této skupiny žalobce vystaven nebyl, nedošlo například k jeho fyzickému napadení atd. Krajský soud proto souhlasí s žalovaným, že žalobcem zmiňovaný incident nelze považovat za jednání, které by dosáhlo intenzity pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu.
18. Stejně tak nelze v uvedeném incidentu spatřovat skutečnost, která by založila odůvodněný strach žalobce z pronásledování. Posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování má prospektivní povahu, je tedy třeba zkoumat potencialitu pronásledování v budoucnu, po případném návratu žadatele o mezinárodní ochranu do země původu. Při tom je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82, ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010 – 112, a ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 Azs 62/2016 – 87).
19. Krajský soud nepovažuje za přiměřeně pravděpodobné, že by žalobce po svém případném návratu do Ghany čelil pronásledování pro zastávání politických názorů. Žalobce je dle svého tvrzení řadovým členem strany NDC („komunikátor na místní úrovni“) a nikdy v minulosti neměl žádné potíže plynoucí z jeho politické činnosti. Nezdá se pravděpodobné, že by jej hrozbě pronásledování vystavila toliko skutečnost, že coby člen opoziční strany kritizoval prezidenta republiky v rozhlasovém pořadu. Krajský soud při tomto hodnocení vycházel také z podkladů opatřených žalovaným, které dokumentují v obecné rovině politickou, občanskou a lidskoprávní situaci v Ghanské republice. Z těchto podkladů vyplývá, že v Ghaně funguje pluralitní politický systém, v němž dominantní postavení zauímají politické strany NPP a NDC, které si mezi sebou pravidelně a pokojně předávají vládu. Nástup prezidenta Akufo-Adda, jehož měl žalobce svými projevy kritizovat, představuje takto již třetí pokojné předání prezidentské moci mezi NPP a NDC. Pokud jde o lidskoprávní aspekty, pak svoboda vyjadřování je zaručena ústavou a v praxi obecně respektována, byť se v minulosti vyskytly případy perzekuce novinářů referujících o politicky citlivých záležitostech (jednalo se však o perzekuci ze strany tehdy vládnoucí NDC, tedy strany, již je žalobce dle své výpovědi členem – srov. zpráva Freedom House – Ghana, leden 2017). Neexistují žádné zprávy o politických věznicích nebo osobách zadržovaných z politických důvodů (srov. Ghana – zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA, 3. 3. 2017).

20. V rámci správního řízení byly shromážděny také podklady týkající se činnosti tzv. vigilantistických skupin v Ghaně. Bylo osvědčeno, že takové skupiny existují, a že podnikají více či méně násilné akce. Ze shromážděných podkladů však neplyne, že by se některá z těchto akcí dotýkala přímo osoby žalobce a souvisela s jeho projevy nebo činností. Pokud jde o vztah vigilantistických skupin a vládnoucí politické strany NPP, pak z listinných podkladů shromážděných žalovaným v průběhu správního řízení lze učinit závěr, že tyto skupiny sice deklarují podporu vládnoucí straně NPP, avšak tato se od nich distancuje a jejich protiprávní akce neschvaluje a odsuzuje a prostřednictvím bezpečnostních složek proti nim zasahuje. Kromě toho například vigilantistická skupina *Delta Force* podniká protiprávní akce i vůči samotné straně NPP (srov. zpráva z webu citifmonline.com – č. l. 45 správního spisu). Krajský soud proto souhlasí s žalovaným, že žalobce se měl primárně obrátit na ghanské bezpečnostní složky, jestliže se cítil být ohrožený některou z těchto vigilantistických skupin. Ghanské státní orgány a bezpečnostní složky by dle shromážděných informací o zemi původu byly schopny a ochotny žalobci poskytnout účinnou ochranu ve smyslu § 2 odst. 5 zákona o azylu.
21. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále zpochybnil věrohodnost azylového příběhu žalobce. Krajský soud s žalovaným souhlasí, že věrohodnost výpovědi žalobce zeslabují nezanedbatelné rozpory v jeho výpovědi. Žalobce například několikrát měnil výpověď ohledně okolností obstarání cestovních dokladů, na základě nichž vycestoval z Ghany (uváděl nejprve, že italské povolení k pobytu potřeboval pouze k tomu, aby mu byl vydán cestovní pas; cizí totožnost potřeboval, aby mohl opustit Ghanu, neboť pas a povolení k pobytu musí být na stejné jméno; následně vypověděl, že italské povolení k pobytu ke kontrole v Ghaně předkládat nemusel; poté se opravil a sdělil, že k cestování z Ghany je potřebné vízum, které on ale nepotřeboval, protože měl zmíněné povolení k pobytu). Podobně nebyl schopen přesvědčivě vysvětlit, kde se zdržoval poté, co požádal o vydání cestovního pasu a před tím, než vycestoval z Ghany (což dle jeho slov trvá přibližně jeden měsíc – uváděl nejprve, že byl na venkově u matky a rodiny, následně uváděl, že pobýval u matky jen krátce a poté neustále měnil místa svého pobytu).
22. Žalobce k tomu namítl, že žalovaný nepoukázal na žádné konkrétní rozpory v jeho tvrzeních a že dle judikatury Nejvyššího správního soudu mu měl dát možnost se k případným rozporům vyjádřit. Krajský soud k těmto námitkám uvádí, že žalovaný skutečně poukázal na rozpory ve výpovědi žalobce odůvodnil dosti stroze. Žalovaný však uvedl poznámku o tom, že má pochybnosti o věrohodnosti žalobcem předestřenému příběhu, nad rámec nosných důvodů svého rozhodnutí. Jádrem argumentace žalovaného spočívá v tom, že azylový příběh prezentovaný žalobcem (bez ohledu na to, zda je věrohodný, či ne) nemůže odůvodnit udělení mezinárodní ochrany. Žalovanému nelze ani vytýkat, že by nedal žalobci možnost se k těmto rozporům vyjádřit. Jak vyplývá z protokolu o pohovoru s žalobcem, jednotlivé nesrovnalosti v jeho výpovědi byly předmětem dalšího dotazování a žalobce tak měl dostatečnou možnost je vysvětlit. Žalobce přitom nedokázal rozpory ve svých výpovědích uspokojivě vysvětlit.
23. Krajský soud uzavírá, že nebylo zjištěno, že by žalobce byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Stejně tak nebylo zjištěno, že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Nebyly tak naplněny důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu.
24. Důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 zákona o azylu nebyly v řízení zjištěny, ani nebyly žalobcem uplatňovány.

25. Žalobce se dále dovolával udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, neboť mu hrozí mučení anebo nelidské a ponižující zacházení ze strany vigilantistických skupin napojených na vládní politickou stranu. Podle odst. 1 uvedeného ustanovení se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
26. Za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se považuje
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
27. Žalobce dovozuje existenci hrozby vážné újmy ze stejných důvodů, z jakých se obává nebezpečí pronásledování. Krajský soud proto z obdobných důvodů, jaké uvedl již výše ve vztahu k právu na azyl, konstatuje, že vážná újma v podobě případů uvedených v § 14a odst. 2 zákona o azylu žalobci nehrozí, resp. neexistuje zde tzv. „reálné nebezpečí“ této újmy (ostatně standard používaný při testu „reálného nebezpečí“ je vůči žadateli o mezinárodní ochranu přísnější než standard aplikovaný při testu „přiměřené pravděpodobnosti“; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82).
28. Z uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný správně rozhodl, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.
29. Správní orgán nezjistil ani skutečnosti, odůvodňující udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu; ostatně žalobce se takových skutečností ani nedovolával a z obsahu správního spisu je nezjistil ani krajský soud. Proto i rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu je třeba považovat za zákonné.
30. Pokud jde o námitky žalobce směřující k porušení procesních ustanovení správního řádu (§ 2 odst. 1, § 3, § 2 odst. 4, § 50 odst. 4, § 52 a § 68 odst. 3), krajský soud shledal tyto námitky neopodstatněnými. Žalovaný shromáždil podklady pro vydání rozhodnutí v rozsahu dostatečném pro jeho rozhodnutí; z těchto podkladů pak vyplývá stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jednotlivé shromážděné podklady pak správní orgán důkazně vyhodnotil, přičemž výsledky tohoto hodnocení přesvědčivě a srozumitelně popsal v odůvodnění rozhodnutí, vše v kontextu s výpovědí a argumenty žalobce. Srozumitelně pak uvedl úvahy, které jej vedly k vydání negativního rozhodnutí. Pokud jde o namítané nerespektování zásady „v pochybnostech ve prospěch žadatele“, pak krajský soud uzavírá, že v posuzovaném případě bylo bez důvodných pochybností zjištěno, že žalobce nebyl v zemi svého původu politicky pronásledován a že zde není

reálné nebezpečí toho, že by byl takovému pronásledování v budoucnu vystaven; proto aplikace uvedené zásady nebyla v tomto případě namístě.

V. Závěr a náklady řízení

31. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 30. září 2019

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce